

ØKUMENISTENES PSEUDO-KATEGORIER

Bokomtale av "Speculator": Den Økumeniske felle (Die Ökumenismus- felle) av Fr. Dr. Prof. Georg May (Tyskland) -Konklusjon-

Fra SiSi NoNo-via The Angelus - April 2005 (se internet)

Søken etter en økumenisk enhet finner åpenbare vanskeligheter i doktrinære forskjeller mellom protestanter og katolikker. For å forbigå dem, har man funnet frem til imponerende formuleringer, f.eks, "differentiated consensus" og "conciliated difference". De er basert på respekt for gjensidige forskjeller. Dr. May viser at disse formuleringer ikke står i praksis. La oss se på "conciliated difference" eller "forening i forskjellighet". Han skriver:

Mennesker kan bli forente, men doktrinære posisjoner kan ikke bli forente. Godt formulerte motsigende posisjoner kan ikke bli satt på samme nivå. ... Trosforskjeller som uttrykker radikale motsigelser kan aldri bli forente fordi at sannhet og urett kan ikke bli forente. "Conciliated difference", er ingenting annet en utvidede motsetninger s. 27).

Velkjente protestantiske teologer forneker også dette konsept. Det er nytteløst å grunne ens posisjon på illusjoner. Som Pius XI nevner i *Mortalium Animos*, den katolske troen er uomtvistelig hel, og må bli akseptert som en helhet eller forkastet som helhet. (s. 28) "Conciliated difference" eksisterer ikke og kan ikke eksistere, likeså kan ikke slik union mellom katolikker og protestanter eksistere, mellom trosretninger som bekjenner motsigende sannheter. Videre, de posisjoner som protestanter opponerer seg med stolthet imot katolikker er faktisk en urett, fornektelse av åpenbart sannhet, *vranglærer*. (s. 28-29)

FORSKJELLEN MELLOM PROTESTANTER OG DE ORTODOKSE (her omtales kun protestantinske forskjeller)

For å gi en best mulig oversikt over *uoverkommelige* forskjeller som skiller oss katolikker fra heretikere og skismatikere, tilbyr vi leseren et kort sammendrag-en antologi p.e.m-av det detaljerte bilde som Dr. May setter frem. Det utgjør en analyse "av de alvorlige mangler i protestantismen som et religiøst system", en analyse som gjen-etablerer fundamentale sannheter som i dag er for ofte obskure. Det trengs ikke å nevne at denne analyse uttrykker ingen agressjoner imot den individuelle protestant, som kan være gudsfryktig og hengiven, kanskje mer en noen av våre samtids katolikker (s.66).

Protestanter

Luther

Fra begynnelsen avviser Fr. May det stadige forsøk hos økumenistene å gjen-opplive Luther, som om han hittil ikke har vært godt nok forstått og fortolket: " det er gudfryktige og eksemplariske folk i Luheranismen, selvom det samme kan ikke bli sagt om dens grunnlegger." Hans moralske og intellektuelle mangler er velkjente: en munk som brøt sine løfter, og gav etter for sensualisme, arrogans, vrede og hat. Luther forgudet seg selv. (En sterk og aggressive personlighet; han var voldsom, og ekstremt begavet polemiker, og samtidig skamløst respektløs i sin tolkningsmessige sofisme-en vulgær personlighet.- Utg) Han oppviglet folkemassene til hat

imot paven og katolikker med sine mob-oppfordrende slagord. Luther kan ikke med rette bli kalt for en "reformator." Han var en *ødelegger* av Troen, av Kirken, en mann som sådde splid: en sann Attila. Han brukte de onder som satte sitt preg på den militære Kirken [Kirken på jorden er kalt "den militære kirken" i skjærsilden "den lidende kirke" og i himmelen "den triumferende kirke"] , som et overlegg til å fornekte sunn lære, og satte isteden sin egen tolkning av Skriften (en tolkning som prøvde å kante sirkelen, eller å forene frelsen med individets frihet til å fortsette å følge kjøttets impulser og den av arrogans Utg.).

Protestantismen tvang sine falske doktriner på med makt (f.eks i Norge-se: Den Katolske Kirke i Norge - A.R.)

Protestantismen har ikke satt sin, like lovmessige tradisjon ved siden av den lovmessige tradisjon i Den Katolske Kirken; nei, omvent, den har fornektet DKKs lovmessige tradisjon som ulovlig, for å kunne sette inn en annen, tatt som lovmessig. Protestantene prøvde ikke å rense opp Kirkens institusjoner på den tiden, men satte dem kun til side.... De forkynte en forandret doktrine, som var tilpasset kjøttets svakhet. (s.69)

Dette er forklaringen på deres suksess. Den representerte ikke en gjenoppdaget sannhet av Evangeliene, den autentiske Kristendom, som folkemassene som ivret etter sannheten, så ivrigt kastet seg over (ble det sagt), men heller elitens suksess i en fofalls tid. (s.70) "Reformatorene" forkynte verdens ånd, som de nasjonale fordømmer eller den kulturelt dominerende klassen ville ha det (absolutt samvittighets frihet, konstruert personlig trosbekjennelse, et press imot en nasjonal religion.-Utg.)(s. 71) Det som var avgjørende for Lutheranismens dominans var innblanding fra de sivile autoriteter i deres favør (høvdingers, keiserdømmets selvstendige byer), fulle av iver etter å overta DKKs land og eiendommer. I deres områder forfulgte autoritetene katolikker med underkuelse og vold, de tilintetgjorde dem eller drev dem bort (s. 71-72) (Det samme skjedde i England, hvor det katolske flertallet ble oppløst av monarkiet, som søkte med alle midler å påtvinge et skisma og siden vranglærer. - Utg.)

En annen legende er den at protestantismen førte med seg "religiøs frihet" (s.73). Det var omvent, de underkuet stadig katolisismen. De støttet seg hele tiden på statsmakten (som de Ortodokse også gjorde - Utg), for å slå ned på katolikker til egen fordel. Selv i dag støtter protestantismen seg på dem som har makten i verden, det være:

mediene, politiske partier, de dominerende trender i tiden, Staten. I de forskjellige nasjoner med protestantisk flertall, er religiøs frihet ikke garantert. I den norske konstitusjon er Luteranisme erklært statsreligionen (2005). Dens tilhengere er forpliktige til å oppdra sine barn i denne religion; kongen må være luteraner; mer en halvdel av stortinget må være luteranere. (s.74)

Det er på lik måte i Sverige, Finland, Danmark [prins Henrik måtte frasi seg sin katolske tro da han giftet seg med dronning Margarethe av Danmark A.R.], og Storbritannia (hvor hverken kongen eller statsministeren kan være katolikker, og hvor katolske geistlige kan ikke bli valgt til underhuset). Fr. May konkluderer: "Proklamasjonen om Religiøs frihet på det Andre Økumeniske Konsil fandt ingen gjenklang hos protestanter".

Doktrinære forskjeller har forblitt uforandret og uforenlige

Økumenistene "skjuler dem og minimaliserer dem", men de er stadig der. Ingenting har

forandret seg. Imens Johannes Paul II konstaterer at siden det II Vatikan konsil [som ingen av de protestanter jeg kjenner har hørt om - A.R], har "skillevegger" mellom katolikker og luteranere blitt brutt ned (L' Osservatore Romano, des 7, 1999, p.7), kan han ikke vise frem noe bevis på det han sier. Protestantiske teologer fortsetter å angripe katolske dogmaer som før. Den katolske side gir ingen svar (s.75). La oss se på disse forskjeller i et bredt spektrum.

Guds Ord

Det er for protestantene

det avgjørende instrument for nåd. Dets personlige aksept er det tilstrekkelige krav. Sammelignet med Ordet er sakramentene det sekundære. Ordet er alltid fritt og nytt hver gang det er forlkynt. Det resulterer ikke i et norm. Slik blir konseptet dogma uforståelig for protestanter. Et Dogma er konstituert av innholdet i Åpenbaringen, som den er fremsatt av Kirken: slik tilble Trosartiklene. For protestantisme, på den andre siden, kun fri og momentant forkynnelse av Ordet har tyngde. Deres styrke i utøvelse av en konfesjonal tro er intet mer en menneskelig gjerning og kan bli revidert. (s.76)

Protestanter avviser Tradition som grunn for Dogma, tilstede helt fra Kirkens begynnelse, men aksepterer kun Skriften. (Her må jeg forkorte og skrive en v knapp stil) De utvikler likevel en egen *tradisjonalsisme* som er protestantiske prinsipper i Bibeltolkning, man finner mange referanser fra Luther, til tross for deres tro på en individuell fri tolkning, kun med Helligåndens hjelp. Videre: Katolikker og protestanter har ikke den samme Bibel (hvor mange katolikker er klare over dette?) Luther fjernet noen bøker for å tilpasse sine teorier. [Se Vranglæren om Sola scriptura; og det har blitt funnet tusenvis av feiler i hans oversettelse. A.R]

Den Katolske Kirke har en høyere domstol som tolker Bibelen med autoritet: Kirkens magisterium. Dette har protestantismen ikke. Den sier: "Skriften tolker seg selv". Denne falske læren vises i de mange motsigende tolkninger som karakteriserer sektarismen. Denne metodikk har praktisk talt ødelagt autoriteten til de hellige tekster. (s. 78-79)

Rettferdiggjørelse og Nåd

For Katolikker og protestanter er konseptet om rettferdiggjørelse uoverkommelig i sin motsetning:

Nåd er for katolikker enhver overnaturlig gave som Gud gir mennesket så det må oppnå evig liv. De to typer av nødvendig nåd er aktuell nåd og helliggjørende nåd. Den sistnevnte er en overnaturlig realitet, overført av Gud til sjelen, som bor permanent i sjelen og blir ett med den. Det protestantiske konsept er helt annerledes: Nåd er kun Guds godhet og miskunnsrike overbærenhet. Det er ikke et overnaturlig prinsipp i vårt liv som helliggjør med en indre forandring.

Protestanter tror at mennesket er ødelagt av arvesynden på slik en måte at det bare er i stand til å gjøre det onde. Derfor kan det ikke være noen forberedelse eller deltakelse i rettferdiggjørelses overførelsen. Gud gjør alt selv, mennesket kan ikke gjøre noe. Imot disse villfarelser lærer Den Katolske Kirke, som er grunnfestet i Tradisjonen, at menneskenaturen er såret av arvesynden, men er likevel i stand til å samarbeide med guddommelig nåde for rettferdiggjørelse. Det aktuelle prinsipp av rettferdiggjørelse er troen. [Sa ikke Jesus: "Vær derfor fullkomne, som deres far i himmelen er fullkommen? Hvordan kan vi det hvis vi ikke er i stand til det? A.R.] (s. 80)

Med Troen, forstår protestanter det slik at den er simpelthen individets konfidente tillit til

guddommelig barmhjertighet. (Luther påstår, at man må tro på Jesu Kristi offer, som en guddommelig miskunnhet, som en kappe som dekker alle våre synder; denne tro er nok til å frelse oss, siden mennesket er ikke i stand til å forandre seg. Det er ikke mulig å helliggjøre seg selv i den daglige åndelige kamp med å søke nådens hjelp. Luthers tro er en mørk tro, basert på en fortvilt sans av vår egen elendighet, på samme tid forgiftet av hofmod fordi man forventer alt av Gud og ingenting av enselv, som later som om han er frelst forblivende uforandret, lesset av lidenskaper og laster.-Utg.) [Hovmodet leder også til at man tror at man likevel er istand til å tyde Bibelen selv,- privat bedømmelse. A.R.]

For katolikker, på den andre siden, er troen en personlig underkastelse til Gud og samtidig fri tilslutning av intellektet til Sannheten som er åpenbart av Gud. For Kirken er troen uadskillelig fra den frie vilje. Derfor er den måten som rettferdigjørelsen oppnås gjennom nåd fullstendig annerledes.

Sakramentene

Protestantene har holdt igjen kun "dåpen" og Eucharistien". Hva gjør de med de andre fem sakramenter? Med den mulige unntakelse av den anglikanske konfirmasjon, er konfirmasjonen "en tom og overtroisk" seremoni." Skriftemålet er ikke et sakrament men bare en anbefalt praksis [direkte kontakt med Gud hvor en prest trengs ikke-A.R]. Samme gjelder sykesalvingen. Prestevielsen, slår de fast, er et manifest av hovmod, en villfarelse som er farlig for sjelen. Ekteskapet er bare en kontrakt, som kan oppløses etter eget godtykke. Nylig, som alle vet, har diverse protestantiske samfunn uttrykt åpenhet til "homofilt ekteskap" (s.82). Protestantene forneker derfor at sakramentene kan være effektive *ex opere operato*. Det eneste frelsnings middel er Ordet: det følger derfor med at sakramentene bringer ikke til veie nåden gjennom sin virkning, men kun gjennom troen til mottakeren. (s. 83)

Dåpen

Hva er da å si om Dåpen, det sakramentet så ofte trumferte med av økumenistene som en sikker felleseie av katolikker og protestanter? Også på dette punktum har katolikker ikke vært godt informert. Faktisk,

for mange protestanter er dåpen bare et symbol, som har ingen virkning på sjelen av den døyte. I allefall er det ikke forstått som et opphav til nåd gitt av Gud til sjelen, men heller som et enkelt tegn. Den protestantiske forståelsen av troen og deres tro på en unik frelsesmakt av Ordet, gir ikke rom tilovers for noen sakramental effekt av Dåpen. De av protestantene som vedkjenner at nåd blir overført i dåpen, også påstår at den stammer fra troen alene. Få protestanter tror at dåpen bringer til veie nåd. Flere og flere protestanter forneker nå nødvendigheten av dåpen for frelse. Kun Troen (forstått som tillit) er nødvendig. Frelsen er knyttet til troen, ikke til dåpen, og de gjør ikke engang krav til dåpen for opptak i det som de kaller kirken. Den Reformerte Franske Kirke (mai, 25-27, 2001) forkynte selv at de var følgende det at de udøpte får motta Eucharistien". (s. 83)

Eucharistien (Nattverden)

Protestantismen reagerer voldsomt imot den katolske doktrine om Den Hellige Messe, som er dogmatisk definert av Konsilet av Trent: (s.84)

De forneker den nødvendige link mellom korsfret og Messens offer. Kulten av Vår Herres Eucharist

er kun et minne om korsofret, og involverer ingen ofring. Den rolle som Eucharistien spiller i protestantiske sekter kan ikke sammenlignes med den høye ære som den innvilges i DKK. De fleste søndags protestanter feirer ikke eucharistien, og nøyer seg med Ordets liturgi. I en protestantisk gudstjeneste har prekerer og Eucharisti det samme verdi for protestanter. Hver enkelt kan fritt velge imellom dem. Det er ingen plikt å gå i kirken. Og ei heller å forberede seg for Eucharistien med et skriftemål hvis en dødssynd har blitt begått. For protestanter utgjør Eucharistiens administrasjon en syndstilgivelse; som betyr, at i noen tilfeller tar den Skriftemålets plass, som de har forkastet (i DKK får man syndtilgivelse for små synder med å gå i Messen som alltid involverer Eucharistien). Dette er deres praksis i dag. Eucharist (brødets bryting) er feiret uten å først å skrifte, og de ikke-døpte kan også delta. Alle protestantiske samfunn nekter bestemt Forvandlingens dogma. De anerkjenner ingen prestelig vielse av brødet og vinen. Vedrørende Real Presensen viser de en slående usikkerhet og motsigelser. i verste fall forneker de den... og derfor er ikke oblatene vist ærbødighet. (s. 84-85)

Prestevielsens sakrament

Protestantismen anerkjenner ikke prestens rolle som taler og handler *in persona Christi*. De kaller den en villfarelse og forkaster den fordi, etter deres mening, ville et hierarkisk prestedømme introdusere inn i kirken et skille mellom to klasser, som ville motsi Kristi vilje.... For dem kan enhver døpt person gjøre det som i den Katolske Kirke kun tilhører prester, biskoper og paven. Forkynnelsen, det å preke, tilhører alle troende. Hvis noen er valgt som "Ordets tjenere", da er det kun for ordens skyld og administrasjon. Den Tyske Protestantiske kirke stadfestet i sterke ord at vielse "er ikke en konsekrasjon...det ville overføre et spesielt fakultet i forhold til Eucharistien og dens element. Alle kristne kan lede liturgien og si frem konsekrasjons ordene". Det betyr at "den prestelige tjeneste er kun en funksjon og ikke et sakrament." (Her passer det å minne på at Vatikan II konsilet introduserte prestens rolle som *Guds folkets funksjon* og ser ut til å ha plassert geistlig tjeneste og folkets prestegjerning på samme nivå: cf. *Lumen Gentium §§10, 13; decr. Presbyterorum Ordinis §§2,4. Utg.*)

Likevel, p.g.a konkurranse og prestisje, ønsker protestantismen å skjule for publikums øyne, den virkelige forskjell mellom det katolske prestedømme og den protestantiske forstandertjeneste. Det rekkes å nevne bruken av stolaen av protestant geistlige, for å tilkjennegi tilsynelatende samme vekt på prestatetjenesten i disse to religioner.

DKK lærer doktrinen om den apostoliske suksesjon. Dette betyr, at det er ingen gyldig viet biskop, som ikke kan spore sitt geistlige genetiske stamtre direkte eller indirekte til en apostel. Denne sikre tråd gjør diskusjonen om biskoppelig makt overflødig. Men for protestantene er posisjonen likevel diskusjonsverdig. For dem er det nok å være trofast til den apostoliske Tro, som de kaller for sin egen. Evangeliets suksesjon står over biskopsembetet.

Et katolsk dogma gjør det umulig å vie kvinner til prestegjerningen. Dette dogma eksisterer ikke i protestantismen: de forskjellige sekter har ingen vanskeligheter med å vie kvinner som forstandere. Kvinnelige biskopers tall fortsetter å øke....Kjønn er ikke viktig i valg av forstandere. Selv transseksuelle har vært forstandere i protestant kirker. (s. 85-87)

Den velsignede jomfru

Protestanter forneker kulten om Vår Frue. Dogmaet om hennes Opptakelse til himmelen (1950) vekket voldsomme protester på sin tid. Nesten alle protestanter tviler på Vår Frues jomfruelighet etter Kristi fødsel. Det å tro at de ærer Gudsmoder er en pietisk illusjon. Dette kan være sant for individer eller grupper, men på ingen måte kan dette tilføres protestantismen i det hele og store. Bønn til Jomfru Maria og først og fremst hennes rolle som nådens formidlerinne er kategorisk fornektet. (p.87-88)

Protestantisk etikk

Her eksiterer en dyp avgrunn mellom katolikker og protestanter:

Kantisk formalisme råder i store deler av protestantismen. Etter kantisk (filosofen Emmanuel Kant) prinsipp, kan individet handle etter sin personlige erfaring av troen. Resultatet er at moralen er plassert etter den enkeltes indre disposisjon, og den objektive gyldighet av en ytre oppførsel går fortaapt på veien. Det rekkes å nevne to protestantiske etiske kanoner. 1) Det er ingen *lover* som ikke er uten unntakelser, men kun *regler* for moralsk oppførsel, som tillater unntakelser etter omstendighetene. Med et rettferdiggjørende motiv kan hvem som helst unnskyldes seg fra å observere hvilket bud som helst. F.eks. Protestantismen fordømmer løgner, men tillater dem i nødvendige tilfeller. 2) Protestantismen anser ikke noen gjerninger som utelukkende onde, som må da forbys i alle tilfeller. Slike gjerninger kan gjennomføres hvis man har et godt motiv. Prevensjon er ikke et moralsk problem hos protestanter. Seksuelle forbindelser utenfor ekteskapet kan praktiseres, hvis rettferdiggjort av gyldige motiver. Hvis man har et gyldig motiv er skilsmisser ikke bare tillatt men anbefalt som nødvendige. Det er intet moralsk hinder å gifte seg igjen.

To tusen år etter Logos komme, er luteranere ikke sikre på om homofili skal regnes som synd. Denne last finner tilslutning og anerkjennelse i protestantismen. I mange protestantiske "kirker" er homofile forhold offentlig feiret. Protestantisk etikk viser sitt sanne ansikt i spørsmålet om abort. Selvfølgelig forkynner de at abort er utillatelig. Men i visse omstendigheter er det lov. Tyske Protestant kirkers synod har erklært at i visse tilfeller er det moralsk kritikkverd å hindre abort. (s.88-89)

Ved livets slutt

Den Katolske Kirke har alltid holdt fast, at ved døden skilles sjelen fra legemet for å bli dømt av Gud, som bestemmer dens frelse eller fortapelse. Sjeler som ikke er tilstrekkelig rene til å komme fremfor Gud må gå igjennom skjærsilden. I mange protestantiske sektorer er den hypotesen om en total død fremholdt, at hele mennesket forsvinner ved døden, og at det ikke er noe liv videre for sjelen. De som anerkjenner liv etter døden, er forvissnet om at den går rett til himmelen til evig salighet. Skjærsilden har ingen betydning. Slik er det intet behov for forbønner, Messer for de avdøde, osv [stakkars slektninger til protestanter -A.R].

Har ikke denne urovekkende forståelse av De Siste Ting brakt en forvirring blandt katolikker i dag? Og har ikke økumenismen bidratt mye til denne trenden? - Vi kunne fortsette lenge ennå, men denne korte avhandling ser ut til å være nok. Når vi er vitner til hvordan protestantismens sanne ansikt skjules, i den falske økumenismens navn, er det på sin plass at Fr. May retter katolikkens oppmerksomhet til protestantismens sanne natur (s.109).

